

Εκκλησία και Περιβάλλον (Επίσκοπος Αμαθούντος Νικόλαος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Έχουμε παρακολουθήσει με πολύ πόνο τα όσα συνέβησαν τις τελευταίες ημέρες στον ελλαδικό χώρο, που χωρίς υπερβολή αποτελούν έγκλημα κατά του κόσμου ολοκλήρου.

Όλα όσα συνέβησαν αποτελούν μεγάλη καταστροφή τόσο για το περιβάλλον όσον και για τον ίδιο τον άνθρωπο, ο οποίος πάντοτε πληρώνει το τίμημα της οποιοσδήποτε μορφής κατάχρησης και άλογης επέμβασης στο περιβάλλον.

Πηγή: wikimedia.org

Η Εκκλησία δεν μένει αδιάφορη μπροστά σε όσα συμβαίνουν στο περιβάλλον, αλλά προσπαθεί ποικιλοτρόπως να διαφωτίσει σωστά και να δημιουργήσει στους ανθρώπους περιβαλλοντική συνείδηση, ώστε να μάθουν να ζούν αρμονικά με το

περιβάλλον κάνοντας σωστή χρήση του «εργάζεσθαι και φυλάσσειν αυτόν» κατά την εντολή του Θεού στους πρωτοπλάστους στον Παράδεισο. Απόδειξη πρακτική του γνησίου ενδιαφέροντος της Εκκλησίας αποτελεί και η ίδρυση του περιβαλλοντικού μας κέντρου που έγινε χωρίς καμμία σκοπιμότητα και υλικό συμφέρον. Η Εκκλησία μας εύχεται και προσεύχεται καθημερινά για την κτίση ολόκληρη, κυρίως στη Θεία Λειτουργία, η οποία προσφέρεται «υπέρ του σύμπαντος κόσμου». Επίσης έχει ορίσει την πρώτη Κυριακή του μηνός Σεπτεμβρίου να ψάλλεται στις Εκκλησίες ειδική ακολουθία «υπέρ του περιβάλλοντος στοιχείου και ευσταθείας πάσης της κτίσεως».

Μελετώντας κανείς την Αγία Γραφή και κυρίως το βιβλίο της Γένεσης βλέπει ότι ο Θεός έπλασε τον κόσμο «καλώς λίαν».

Δυστυχώς όμως η πτώση του ανθρώπου, η αποστασία και η διακοπή της σχέσης του με τον Θεό συμπάρεσυρε ολόκληρη την κτίση. Όταν ο άνθρωπος, η κορωνίδα των δημιουργημάτων του Θεού, κατακερμάτισε την κατ' εικόνα Θεού δημιουργία του και υποτάχθηκε στα πάθη και τις αδυναμίες του οδήγησε και την κτίση στη φθορά και την καταστροφή, η οποία (κτίση) κατά τον Απ. Παύλο «συστενάζει και συνωδίνει» με τον άνθρωπο.

Η φύση ολόκληρη αγρίεψε και επαναστάτησε ακόμη και εναντίον του ανθρώπου.

Από τότε άρχισε η διατάραξη της αρμονικής σχέσης ανθρώπου και κτίσεως με αίτιο τον άνθρωπο ο οποίος διατάραξε τη σχέση του με τον Πλάστη και Δημιουργό του, Θεό. Αλλά και σήμερα η αποστασία από τον Θεό έχει και την ανάλογη απομάκρυνση του ανθρώπου από την κτίση και την παράχρηση και βιασμό της από τον άνθρωπο που κινείται και συμπεριφέρεται με πλεονεξία και υπερβολή χωρίς να σέβεται καθόλου την κτίση. Η καταδυναστευτική εξουσία του ανθρώπου πάνω στην κτίση, εκφράζει κατά τους Πατέρες της Εκκλησίας μας το ήθος του ανθρώπου. Υποστηρίζουν ότι ο άνθρωπος χαρακτηρίζεται ως ενάρετος ή φαύλος από την αντίστοιχη σχέση και χρήση (εύλογη ή παράλογη) των πραγμάτων της κτίσεως.

Ο Άγιος Συμεών ο νέος θεολόγος βλέπει ως ευχαριστιακή τη χρήση του κόσμου και την απόλαυση των υλικών αγαθών που συνοδεύεται με δοξολογία και ευχαριστία προς τον Θεό, ενώ χαρακτηρίζει ως αμαρτία την παράχρηση του κόσμου και τη μετοχή του σ' αυτόν χωρίς να γίνεται αναφορά στον Δημιουργό Θεό.

Η ίδια επιλογή του θανάτου που ήταν το αποτέλεσμα και η συνέπεια της πτώσης και της αμαρτίας του ανθρώπου συνεχίζει να οδηγεί τον άνθρωπο μέχρι σήμερα σε μαζική παραφροσύνη.

Η μανία αυτή της αυτοκαταστροφής που χαρακτηρίζει κυρίως τον άνθρωπο της εποχής μας, πείθει ολοένα και περισσότερους ανθρώπους ότι το πρόβλημα δεν είναι μόνο επιστημονικό αλλά προπάντων πνευματικό.

Η μόλυνση των ποταμών, των θαλασσών και της ατμόσφαιρας, η καταστροφή των δασών και η μετατροπή των βουνών σε σεληνιακά τοπία, η συσσώρευση ραδιενεργών καταλοίπων σε ζωντανά όντα, η υπερφόρτωση της ατμόσφαιρας του πλανήτη μας με διοξείδιο του άνθρακα, η υπερθέρμανση του πλανήτη και τόσα άλλα μαρτυρούν παράχρηση και βιασμό της φύσεως από τον άνθρωπο.

Ακόμη πέραν από την αδυναμία της επιστήμης να διατηρήσει την ισορροπία στον κόσμο φανερώνει και μεγάλη πνευματική κρίση.

Η εσωτερική ανασφάλεια του ανθρώπου τον κάνει να βλέπει με καχυποψία και φόβο το φυσικό περιβάλλον μέχρι που να το θεωρεί και εχθρικό. Αυτό βέβαια δεν συμβαίνει στην πραγματικότητα αλλά αιτία είναι η απομάκρυνση του ανθρώπου από τον Θεό.

Με στενά και ιδιοτελή κριτήρια προσπαθεί ο άνθρωπος να επιβληθεί στο περιβάλλον του, ενώ ταυτόχρονα με τις συνεχείς επεμβάσεις του στη φυσική τάξη, διαπιστώνει τελικά ότι κινδυνεύει από τα ίδια τα έργα του τα οποία τον απειλούν και τον πολεμούν. Το έργο του μεταβάλλεται σε καταστροφή της φύσεως με πρώτο θύμα τον ίδιο του τον εαυτό.

Η ληστρική διάθεση απέναντι στη φύση και η χωρίς μέτρο εκμετάλλευσή της, έγιναν πια τρόπος ζωής. Ακόμη και ο εξαιρετικά επικίνδυνος τρόπος με τον οποίο καταφάσκει στη σύγχρονη τεχνολογία μπορεί να κοστίσει και την ίδια την επιβίωση του ανθρώπου και τη δυνατότητα συνέχισης της ζωής στον πλανήτη μας.

Η ατομοκεντρική επιβολή στον κόσμο και το περιβάλλον με καταναλωτική διάθεση όπως την εξυπηρετούν σήμερα η τεχνολογία και η λανθασμένη αντίληψη περί οικονομίας αποδεικνύει λανθασμένες γνώσεις περί κοσμολογίας. Εκφράζει μία θεωρία που δέχεται τη φύση ως απρόσωπο ον, που έχει υποχρέωση να υπηρετεί τις επιθυμίες και τις ατέλειωτες «ανάγκες» του ανθρώπου.

[Συνεχίζεται]